

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Landstinget. № 21.

Tredie Session.

25de Møde.

Lørdagen den 15de November.

(Fortf.)

Ordføreren (fortf.): Imidlertid maa jeg dog til Forsvar for det sidste subsidiaire Forslag bemærke, at, naar det ikke fra nogen Side er bestridt, at Bryggerne i en Kjøbstad kunne føre deres Product til en anden Kjøbstad, og der ikke i Lovgivningen findes nogen udtryffeligg Bestemmelse, som hjemler Bryggerne i Kjøbstæderne at føre deres Product ud paa Landet, — skjøndt jeg ikke troer, at Retten dertil bestrides af Noget — saa vil dog vistnok det aldeles subsidiaire Forslag sjerne enhver Tvivl i saa Henseende; thi, naar den Ret, der tilkommer Kjøbstadbryggerne i de omhandlede Retninger, ikke bestrides, saa vil jo denne Redaction, naar den tages tilfølg, medføre, at det blev klart for Enhver, at Bryggerne i Kjøbstæderne og paa Landet have aldeles den samme Ret, og hvad der ved Domstolene blev tilkendt den ene Klasse af Bryggere — forsaavidt et Spørgsmaal derom blev forelagt Domstolene — vilde da med det Samme være en Berettigelse for den anden. Forsaavidt den 3die Landsthingsmand for 3die Kreds (Wesfely) gjentagne Gange har anført, at han ikke har hørt Grunde for Udvalgets Uttring om, at den stykkevisse Ordning af Næringsforholdene ikke er tilraadelig, skal jeg ikke bestride hans Erklæring om, at han ikke har hørt disse Grunde; men de ville være at læse i Rigsdagstidenden, forsaavidt angaaer Sagens første Behandling, ligesom de ogsaa idag ere gjentagne. Jeg skal ikke følge den ærede 5te Landsthingsmand for 2den Kreds (Ole Nielsen) i hans Undersøgelse af, hvorvidt Landet eller Kjøbstæderne ere høiest besatte. Jeg troer ikke, at det for Diebliffet vil føre til Noget. Kun skal jeg tillade mig at bemærke,

at, naar jeg har nævnt Assurance-summen paa den Eiendom i Helsingør, som jeg har omtalt under Sagens første Behandling, saa har det ingenlunde været, for deraf at hente en Maalestof for Skatterne, men kun for at give det ærede Things Medlemmer en Forestilling om Eiendommens Størrelse. Forsaavidt Affætningsmaaden har været under Omtale, skal jeg tillade mig at bemærke, at, hvilken Redaction der end antages, saa vil det ikke være aldeles klart, paa hvilken Maade *M*, der produceres paa Landet, for Fremtiden maa affættes i Detail i Kjøbstæderne. Spørgsmaalet henhører upaatvileligt ogsaa til den fremtidige Lovgivning angaaende Handelsberettigelse og angaaende Handelen med slige Varer. Imidlertid troer jeg, at det, som hidtil, vil blive afgjort af den administrative Dyrighed, hvorledes Varer, der ikke i Lovgivningen udtryffeligt ere erkjendte at være Torvevarer eller Hunsflidsproducter, maae afhændes. Der som f. Ex. en Mand kom til Kjøbstaden med en Tønde Brændeviin og vilde give sig til at udfjænke den paa Gader og Stræder, vilde Politiet lægge sig derimellem og forbyde det, fordi denne Affætningsmaade ikke kan ansees tilladt ifølge de gjældende Bestemmelser. Skulde det Samme blive Tilfældet med Hensyn til Forhandlingen af *M*, og Vedkommende ikke skulde være tilfredse med Politiets Bestemmelse, vilde de naturligtvis henvende sig til det vedkommende Ministerium i den Anledning, og, forsaavidt de ikke skulde være tilfredse med Ministeriets Resolution, vilde Domstolene tilsidst faae den afgjørende Stemme i slige Sager.

Stampe: Det forekommer mig, at de ærede Medlemmer af Landstinget, som maatte ønske, at det Spørgsmaal, hvorvidt alle Landboere hidtil have havt Ret til at indføre og affætte *M* i Kjøbstæderne, skulde afgjøres ved